

[Alfred Jensen.]

det kan da ikke stemme med de demokratiske principper, man taler om. Når man den ene gang efter den anden fremhæver betydningen af hemmelige afstemninger og af, at stemmehemmeligheden skal sikres, kan det ikke være rigtigt, at det, et flertal af dem, der deltager i en afstemning, beslutter, kan ændres derved, at en kompetent forsamling stemmer i modsat retning.

Ministeren sagde, at det ikke var nogen overraskelse for ham, at kommunisterne ikke kunne gå ind for lovforslaget. Det er da ganske klart; det kan ikke være nogen overraskelse, eftersom vi har bekæmpet de bestemmelser, der findes i den gældende lov, og udtalt os for, at man skulle ændre loven i modsat retning, ændre den på en sådan måde, at der ikke af arbejdsgiverne kunne spilles på de sammenkædningsmuligheder og afstemningsregler, der findes. På denne baggrund er det altså ikke så mærkeligt, at ministeren kan konstatere, at vi ikke kan gå ind for lovforslaget

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen kom med en udtalelse, der vidner om, hvor farligt det foreliggende lovforslag er for arbejderne. Det ærede medlem sagde nemlig, at opdelingen i disse otte grupper betyder, at nu kan man få det store Arbejdsmandsforbund smadret. Ja, det er jo sagen. Det er den fare, det indebærer, og der er selvfølgelig nogle, der vil være tilfredse hermed, oven i købet gnide sig i hænderne over, at et sådant forbund får vanskeligere kår at arbejde under, måske går sin opløsning i møde. Her må man imidlertid gøre sig klart, at det er Arbejdsmandsforbundet, der indtil dato har stået som forkæmper for, at de lavest lønnede fik de løntillæg, som det var rimeligt og muligt at give. Det er også Arbejdsmandsforbundet, der i år kæmper for et lavtlønstillæg. Jeg gad nok vide, hvordan det ville være gået med alle de lavt lønnede inden for de forskellige forbund, hvis der ikke havde været så kraftig en faktor som Dansk Arbejdsmands Forbund til at rejse de krav og fremføre de synspunkter, som de lavt lønnede har. Det er imidlertid rigtigt, at man vil smadre Arbejdsmandsforbundet, hvis man foretager denne opdeling. Man vil få lettere spil over for de lavt lønnede. Det betragter jeg ikke som nogen lykke; det betragter jeg som

en ulykke for dansk fagbevægelse, og det er en af grundene til mine bemærkninger før om, at det, der her foreligger, ikke tilfredsstiller ønskerne hos de arbejdere, som er blevet forfordelt på grund af reglernes stivhed og sammenkoblingen af stoffet.

Ministeren sagde noget om, at kommunisterne var en slags ligrøvere. Jeg forstår ikke, hvormed denne udtalelse begrundes, al den stund der må være noget at røve af, hvis vi røver. Ministeren havde netop forud givet udtryk for, at vi havde en traditionel og heldig udvikling her i Danmark, at det hele var gået så glat, og at vi faktisk var nået til, at spørgsmålene blev afgjort i forståelse. Hvis det var sådan, var vi jo vel farne her i landet, men sådan er det ikke. Det, arbejderne har påvist den ene gang efter den anden, er jo, at denne traditionelle udvikling, navnlig i de senere år, efter at man har fået sammenkædningen, og efter at man har fået de nye regler for beregning af stemmer, har bevirket, at modparten, arbejdsgiverne, har kunnet spekulere i mæglingslovens bestemmelser, kunnet spekulere i det, som man kalder forståelse, og netop derfor er utilfredsheden stor blandt arbejderne. Netop derfor kom vi ud for forkastelsen i 1956, og det, der skete dengang, var jo, at man greb ind over for det, arbejdernes store flertal havde udtalt. Jeg kan godt fatte, hvad ministeren havde i tankerne, da han sagde „ligrøvere“. Vi var nemlig kommet i den situation, at det, der her var bygget op, ikke holdt, fordi arbejdernes interesser blev tilsidesat. Det, vi gjorde dengang, var, at vi på linje med arbejderne rejste krav om, at arbejdsgivernes nejpolitik blev brudt. Da resultatet blev forkastet, opfordrede vi forbundene til at indlede nye forhandlinger, og det var det, der burde være sket. I stedet greb man ind og tilsidesatte den afgørelse, som arbejderne ved deres stemmeafgivelse havde truffet.

Derved begrænsede man også arbejdernes muligheder for at opnå medbestemmelse om deres løn- og arbejdsvilkår; det var på denne baggrund, at Smedeforbundet på sin kongres kritiserede statsindgrebet og frarådede at gå den vej fremefter. Jeg forstår derfor godt, at ministeren optræder så uovervejset, som han gør her, fordi han kan se, hvilke vanskeligheder der vil opstå, hvis man skal